

РЕШЕНИЕ

№ 27795

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9911** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. М. С., ЛНЧ [ЕГН], лице без гражданство, [дата на раждане] в [населено място], област Д., С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, кант. 260, чрез адв. М. Т. от САК, срещу Решение № 10030 от 24.09.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при неправилно приложение на закона. Жалбоподателят твърди, че е напуснал С. поради обоснована заплахата за живота и сигурността му. Твърди, че в страната му напроизход е налице вътрешен въоръжен конфликт като основание за предоставяне на хуманитарна закрила по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Оспорва изводите на административния орган, че Турция се явява за него трета, сигурна държава. Поддържа, че турското законодателство създава неравенства по отношение на достъпа и съдържанието на предоставяната закрила, каквато той не можел да получи като лице без гражданство, както и, че в нарушение на забраната за връщане в Турция го грози опасност от принудително връщане в С.. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения процесуален представител юрк. Х. оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че А. М. С. е подал молба рег. № УП-6474 от 06.06.2024 г. за предоставяне на международна закрила, когато са попълнени регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта. Личните му данни са установени въз основа на представен персонален регистър в оригинал.

На проведеното на 13.06.2024 г. интервю кандидатът заявил, че е напуснал С. през м.юни 2023 г., нелегално за Турция. Останал там около една година. Работил на няколко места – в Б., Гази А., И. и И.. Не притежавал килмик, живял и работил нелегално. Събирал пари, за да дойде в България, където имало работа и можел да се събере със семейството си – имал жена и четири деца в С.. Влязъл в България нелегално, на 20.05.2024 г. Съобщава, че не е арестуван в държавата на произход, не е осъждан, не е имал проблеми поради етническата си принадлежност или изповядвана религия, не членувал във въоръжена групировка или етническа партия. Не е получавал лични заплахи. Последният му адрес в С. бил в [населено място], област Х., където останали съпругата и децата му. Имал средно образование и в С. работел в строителството. Напуснал С. заради войната и влошената обстановка там. Нямаło никакви условия за живот, нямаło работа, ток и вода. Разчитали изцяло на международни организации, но напоследък и те не помагали. Представил документ за самоличност, издаден от Сирийска Арабска република – Общ комитет на Палестинските бежанци в удостоверение, че принадлежи към палестинската общност. Постановено е оспореното Решение № 10030 от 24.09.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на чуждия гражданин е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Като достоверна причина за напускане на страната на произход административният орган е приел водещите се там военни действия. Формиран е извод, че кандидатът за закрила е напуснал Турция единствено и само по лични причини - в търсене на по-добър живот в Европа. Съобразено е, че кандидатът не изтъква никакви лични опасения от преследване нито в страната си на произход - С., нито в държавата Турция, където се е установил след напускането на родината си.

Въз основа на Справка с вх. № ЦУ-797 от 01.07.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС е описано положението на сирийските бежанци в Турция. За бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и известно ниво на достъп до основни права и услуги. Статутът на временна закрила се придобива на групова основа и е достъпен както за сирийски граждани, така и за палестинци без гражданство с произход от С.. Подходът за временна закрила има за цел да се прилага категорично и да облагодетелства всички лица, попадащи в обхвата на бенефициентите, формулирани от приемащото правителство, без персонализирана оценка на необходимостта от международна закрила.

Член 1 от турския Регламент за временната закрила (TPR) изрично установява, че "сирийски граждани, лица без гражданство и бежанци", които са пристигнали в Турция, независимо дали индивидуално или като част от масово движение на хора,

поради събития, развиващи се в С., отговарят на условията за получаване на временна закрила в Турция. Същата разпоредба определя точна дата за включване в режима на временна закрила, конкретно предвиждайки лицата, пристигнали от С. след 28 април 2011 г. или по-късно, да бъдат обработвани изключително в рамките на режима за временна закрила. Като такива (пристигнали на турска територия след 28 април 2011 г.) на въпросните лица не се позволява да подават отделна молба за международна закрила, а ако вече са подали молба за международна закрила преди публикуването на TPR на 22 октомври 2014 г., тези молби са спрени и въпросните лица са третираны като ползващи се с временна закрила.

Статутът на временна закрила се прекратява за конкретно ползващо се от него лице, когато той или тя:

а/ напусне Турция доброволно;

б/ ползва се от закрилата на трета страна;

в/ бъде приет в трета страна по хуманитарни причини или по програма за презаселване.

Обичайно е бежанците да пътуват обратно в С. по административни причини, например за подновяване на паспорт и след това да се върнат в Турция. Достъпът до режим на временна закрила за лица, които преди това са се възползвали от временна закрила в Турция, но статутът им е бил прекратен, се оценява на индивидуална основа от Министерството по управление на миграцията (Р.). Р. е институцията, упълномощена да предостави или да откаже подновен достъп до статут на временна защита при повторно пристигане в Турция.

От анализа на фактическите обстоятелства, изявленията на чужденеца по време на интервюто и приложената справка органът заключил, че въпреки известни затруднения свързани с регистрацията на сирийските бежанци, породени от големия брой кандидати, турската държава полага усилия на търсеците закрила да бъдат осигурени здравни, социални и образователни услуги. Формирал е извод, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант, търсещ по-добро качество на живот. Доколкото не се установявало спрямо чуждия гражданин да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на статут на бежанец и същият не обосновавал страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането му за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено като неоснователно.

Административният орган е изложил мотиви, че спрямо кандидатът не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Обсъдени са разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 във връзка с приложението на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В тази връзка органът е посочил, че всички справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ ясно показват, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война, което кореспондираше със заявените от молителя причини за напускане и оставане извън държавата му на произход.

Преценени съобразно чл.75, ал.2 от ЗУБ фактите от конкретната бежанска история сочели, че А. М. С. е живял на територията на Турция една година без да е преследван от властите. Обсъдена е легалната дефиниция на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ за „трета сигурна държава“. Формиран е извод, че молителят е

напуснал С. през 2023 г. поради съществуващата опасност от тежки посегателства срещу неговия живот и личност поради наличието на въоръжен конфликт в тази страна. Тази опасност обаче не била непосредствена, тъй като чужденецът е прекарал една година от живота си на територията на Турция, без да съществува риск за сигурността му, поради което Турция представлявала за него „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Поради тези причини, органът приел, че за А. М. С. не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Посочено е общо в решението, че за молителя липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявила член на нейното семейство да има предоставена международна закрила в Република България. За нея не били налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като не се позовавала на причини от хуманитарен характер. От събраната информация и направените изводи следвало заключение, че кандидатът за закрила може да се завърне в Турция и да продължи живота си там, поради което за него е неприложим принципа за забрана за връщане „non-refoulement“ по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 01.10.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 26.06.2024 г. - в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ и в установената форма. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за закрила рег. № УП-6474 от 06.06.2024 г. На проведеното интервю на молителя е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход. В хода на административното производство липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ. Въз основа на посоченото от молителя в интервюто от 13.06.2024г. правилно и обосновано решаващият орган е

приел, че по отношение на него не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, не са извършени конкретни, лични действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и на неизчерпателното изброяване по чл.8, ал.5 ЗУБ.

Административният орган правилно е приел, че кандидатът не е навел твърдения, че е бил подложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, нито е бил принуден да напусне страната си на произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание, по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

За да отрече приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и въз основа на информация в Справка с вх. № ЦУ-1554 от 02.07.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, административният орган е приел, че Турция представлявала за молителя „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, поради което за него не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция. Съдът приема, че в тази му част решението е материалноправно незаконосъобразно, тъй като в нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ при произнасяне по молбата в тази част не са преценени всички относими факти, свързани с държавата на произход на кандидата.

Според свободно достъпна информация на сайт [esoi.net](https://www.esoi.net) от 16 декември 2024 г. със заглавие: Събиране на информация относно събитията във връзка с падането на президента А. Преглед на доклади и статии за ситуацията след падането на президента Б. ал-А.: „На 27 ноември 2024 г. войнстващата ислямистка група Х. Т. ал-Ш. (HTS), чийто контрол преди това беше ограничен до части от провинциите А. и И., започна голяма офанзива в северозападна С. със съюзнически бунтовнически фракции. Първоначално бунтовниците превзеха А., вторият по големина град в страната. На 5 декември пада [населено място], а два дни по-късно и третият по големина град в С., Х. (BBC, 8 декември 2024 г.; виж също D. Standard, 8 декември 2024 г., ISPI, 8 декември 2024 г.). На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлязоха в Д.. В същия ден Б. ал-А. напусна страната (ARD, 8 декември 2024 г.). Сирийските групи, които свалиха А. и превзеха столицата Д., са разнородни (ARD, 8 декември 2024 г.) с частично противоречащи си идеологии и дългосрочни цели (DW, 9 декември 2024 г.; Р., 9 декември 2024 г.). М. ал-Б., който ръководеше сирийското правителство на спасението в северозападна С., свързано с Hay'at Tahrir al-Sham (HTS) до падането на Б. ал-А., беше назначен на 10 декември 2024 г. за временен министър-председател, който да ръководи преходното правителство на страната до 1 март 2025 г. (MEE, 10 декември 2024 г.; вижте също: Ал Д., 10 декември 2024 г.).

Израелските военновъздушни сили и флот извършиха над 350 удара в С. между 7 и 11 декември, унищожавайки около 70 до 80 процента от стратегическите военни активи на С. между Д. и Л.. Израелските сили също така преместиха сухопътни войски от окупираните от И. Г. възвишения на изток в демилитаризирана буферна зона в С. и, според израелски източници, отвъд (BBC N., 11 декември 2024 г.). Според арабските медии израелските сили са навлезли в селските райони на провинция Д.. Това се отрича от израелската страна (Е. Балади, 10 декември 2024 г.; Р., 10 декември 2024 г.). В нощта на 14 срещу 15 декември И. атакува с въздушни удари десетки цели в С.. Въздушните удари бяха предшествани от изявление на израелския министър на отбраната, че израелските войски ще останат през зимата на планината Х. (на арабски:

Джабел Шейх), която беше превзета миналата седмица. Премиерът на И. също обяви, че е одобрил план за разширяване на строителството на селища в окупираните от И. Г. възвишения (Т. Г., 15 декември 2024 г.; вижте също: ВВС Н., 15 декември 2024 г.).

В. комисариат на ООН за бежанците (ВКБООН) съобщава, че около един милион души са били разселени от провинциите А., Х., Х. и И. между началото на офанзивата на 27 ноември и 11 декември. Няма налични данни, но докладите показват, че хиляди сирийски бежанци са се върнали в страната от Л. през същия период. Бежанци също се върнаха в северозападна С. от Турция. В същото време някои сирийци избягаха в Л. (ВКБООН, 11 декември 2024 г.)“.

На 16 декември 2024 г. Върховен комисар на ООН за бежанците (автор) (ВКБООН) публикува следната позиция по връщането в Сирийска арабска република, която отменя и заменя Съображенията за международна закрила на ВКБООН от март 2021 г. по отношение на хората, бягащи от Сирийската арабска република:

„Всеки има право да се върне в страната си на произход. ВКБООН има готовност да подкрепи сирийските бежанци, които, след като са напълно информирани за ситуацията в местата им на произход или в алтернативен район на избор, изберат доброволно да се завърнат. С оглед на многото предизвикателства, пред които е изправено населението на С., включително *широкомащабна хуманитарна криза*, продължаващи високи нива на вътрешно разселване и широко разпространено разрушение и щети на домове и критична инфраструктура, обаче, за момента *ВКБООН не насърчава широкомащабно доброволно репатриране в С.*

В този момент С. продължава да бъде засегната от атаки и насилие в части от страната; голямо вътрешно разселване; замърсяване на много части на страната с експлозивни остатъци от войната; опустошена икономика и широкомащабна хуманитарна криза, като над **16 милиона** вече се нуждаят от хуманитарна помощ преди последните събития. Освен това, както беше отбелязано по-горе, С. също претърпя масивни разрушения и щети на домове, критична инфраструктура и земеделски земи. Правата на собственост бяха силно засегнати, като през последното десетилетие бяха регистрирани широко разпространени нарушения на жилищата, земята и собствеността, което доведе до сложни спорове за собственост, чието разрешаване ще отнеме време. На този фон ВКБООН *за момента продължава да призовава държавите да не връщат насилствено сирийски граждани и бивши обичайни жители на С., включително палестинци преди пребиваващи в С., до всяка част на С.*

ВКБООН също така продължава да призовава всички държави да позволят на цивилни, бягащи от С., достъп до техните територии, да гарантират правото да търсят убежище и да осигурят *зачитане на принципа на забрана за връщане по всяко време.*

Въпреки, че рисковете, свързани с преследване от страна на предишното правителство, са престанали, други рискове могат да продължат да съществуват или да станат по-изразени. В светлината на бързо променящата се динамика и развиващата се ситуация в С., ВКБООН понастоящем не е в състояние да предостави подробни насоки на лицата, вземащи решения относно предоставянето на убежище, относно нуждите от международна закрила на гражданите. ВКБООН ще продължи да следи отблизо ситуацията с

оглед предоставяне на по-подробни насоки веднага щом обстоятелствата позволят. С оглед на настоящата несигурност на ситуацията в С., Н. призовава държавите, предоставящи убежище, да спрат издаването на отрицателни решения по молби за международна закрила от сирийски граждани или от лица без гражданство, които преди са обичайно пребивавали в С.. Спирането на издаването на отрицателни решения трябва да остане в сила до момента, в който ситуацията в С. се стабилизира и бъде налична надеждна информация относно ситуацията със сигурността и правата на човека, за да се направи пълна оценка на необходимостта от предоставяне на статут на бежанец на отделни кандидати.

ВКБООН не счита, че понастоящем са изпълнени изискванията за прекратяване на статута на бежанец за бенефициери на международна закрила с произход от С.“.

В оспореното решение административният орган не оспорва, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война, което безспорно е основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

По силата на чл.4, пар.3, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане.

Според решаващия състав на АССГ е дължим извод, че с оглед на актуалната обстановка в страната на произход спрямо молителя е налице основание по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ - хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Актуалната ситуация в страната на произход на кандидата отговаря на тълкуването, дадено Решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело C-285/12: „Съществуването на "въоръжен конфликт" трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия“.

В идентичен смисъл е позицията на ВКБООН от 16 декември 2024 г., с която страната ни следва да се съобрази по силата на чл.3, ал.1 от ЗУБ.

На следващо място, несподелимо е и становището на административния орган, че Турция представлява за кандидата „трета сигурна държава“. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, "Трета сигурна

държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. От цитираните по-горе справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, както и данни, съдържащи се в общодостъпни източници, безспорно не се установява, че в Турция, кандидатът има основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или че ще бъде изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Според настоящия съдебен състав остават спорни другите предвидени в посочената разпоредба обстоятелства, даващи възможност да се приеме, че по отношение на А. М. С. Турция се явява „трета сигурна държава“.

С определението си за насрочване на делото съдът е уведомил страните, че при постановяване на решението може да се позове общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила, находяща се на следните интернет-страници, утвърдени като сигурни, според методологията на Агенцията за убежището на Европейския Съюз: 1. www.ecoi.net, 2. <https://www.amnesty.org/>, 3. <http://www.cpt.coe.int/en/> 4. <https://www.hrw.org/>.

В публикуван през 2023 г. доклад на Х. Р. У., касаещ спазването на човешките права в Република Турция - <https://www.ecoi.net/en/document/2085506.html>, в раздела „Бежанци, търсещи убежище и мигранти“ е отбелязано, че тъй като опозиционните политици все повече подхранват антибежанските настроения, като се застъпват за връщането на сирийци в разкъсаната от война С., президентът Е. отговори с обещания да презасели сирийците в окупираните от Турция райони на С. С.. Стотици сирийски мъже и някои момчета са били незаконно депортирани в С. С., често като са били задържани и принуждавани да *подпишат формуляри за доброволно връщане*. В доклада се сочи, че връщанията на нелегално пристигнали лица на територията на страната остават проблем. При около 2000 нередовни влизания на ден в Турция, само 200 души са изпратени в центрове, така че останалите или са върнати обратно, или успяват да отидат в други градове.

Цитираната информация, съдържаща се в доклада на тази авторитетна международна организация, поставя най-малкото под съмнение, направения в оспореното решение извод, че при евентуалното му връщане в Турция, А. М. С. няма да бъде върнат в С..

По отношение на възможността на оспорвания да поиска предоставянето на

международна закрила в Турция, съдът намира следното:

Общозвестно е обстоятелството, че Турция е ратифицирала Женевската конвенция за бежанците и Протокола от 1967 г., но прилага географско ограничение спрямо търсещите убежище лица от неевропейски държави. По-конкретно, тя признава само бежанците от Европа, т.е. от страни, които са членки на Съвета на Европа. През април 2014 г. Турция приема нов Закон за чужденците и международната закрила. Законът предвижда четири вида статут на закрила в Турция: а) „статут на бежанец“ за лицата, признати за бежанци по силата на Женевската конвенция, т.е. граждани на една от 47-те държави — членки на Съвета на Европа; б) „условен статут на бежанец“ за признатите бежанци от неевропейски държави; в) „статут на субсидиарна закрила“, какъвто могат да получат европейски или неевропейски граждани, които не отговарят на условията на Женевската конвенция, за да бъдат признати за бежанци, но при връщане в страната си на произход са изложени на риск от смъртно наказание, мъчения или като цяло нехуманно или унизително отношение, или да станат обект на посегателства в резултат на въоръжени конфликти в страната си; и г) „статут на временна закрила“, който се предоставя в случай на масов приток на бежанци. В случая не се спори, че сирийските граждани, които търсят закрила от войната в страната си на произход, ще бъдат обхванати от режима на „временна закрила“.

Според т. 4.1. от Становище на Европейския икономически и социален комитет (ЕИСК) относно „Ролята на Турция в бежанската криза“ (Официален вестник на Европейския Съюз 2018/С 227/03 от 28.06.2018), от 2011 г. насам Турция е страната, приютила най-голям брой бежанци от С. (над 3 милиона сирийски бежанци — 3 222 000). В т. 4.3. от документа се посочва, че сирийците, влезли масово в страната, първоначално са получили статут на „посетители“ (misafir) и впоследствие статут на „временна закрила“, без обаче да имат правото да подадат молба за статут на бежанец. Целта е да се гарантира, че те ще останат в Турция само докато трае военният конфликт в С. и ще се върнат там, когато ситуацията се подобри.

От анализа на цитираната в справките информация и от тази в становището на ЕИСК, следва единствено възможният извод, а именно, че сирийските граждани, пристигнали в Турция, не биха могли да получат статут на бежанец (според изискването на пар.1, т.9, б. „г“ от ДР на ЗУБ), защото не идват от държава-членка на Съвета на Европа, както и не биха могли да получат субсидиарна закрила, защото по силата на провежданата в страната държавна политика и приетото законодателство, те получават само т.нар. „временна закрила“.

Т.е. в случая, за А. М. С. няма възможност да поиска статут на бежанец по смисъла на Женевската конвенция и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец. Безспорно обемът на предоставяната „временна закрила“, така както е определен в турското законодателство, не съвпада с обема на статута на бежанец и на хуманитарния статут, определени в Женевската конвенция и в Директива 2011/95/ЕС.

По отношение на последната предпоставка, визирана в § 1, т. 9 от ЗУБ, за да може да се приеме, че Република Турция е „трета сигурна страна“, по отношение на сирийския гражданин, в оспореното решение не са изложени

никакви мотиви и изводи, направени на базата на обективни факти, от които да се направи заключение, че са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава, ако бъде върнат от Република България. По-скоро в случая би могло да се приеме, че след като А. М. С. е пребивавал незаконно на територията на Турция и не е регистриран там, същият няма да бъде приет на нейна територия, ако бъде върнат от българските власти.

От изложеното съдът намира, че в случая не са налице представките, от които може да се направи категоричен извод, че Република Турция е „трета сигурна страна“, по отношение на чуждия гражданин А. М. С..

По изложените съображения е дължима отмяна на решението в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ като незаконосъобразно.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане на молбата в частта за предоставяне на хуманитарен статут чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ с оглед обсъждане на всички обстоятелства във връзка с личното положение на молителката, посочени в нейна молба рег. № ЦУ-15-354 от 19.12.2023 г., при съобразяване с дадените указания във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ, вкл. дали при тези нови обстоятелства Турция се явява „трета сигурна държава“ за молителката по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. С., ЛНЧ [ЕГН], лице без гражданство, [дата на раждане] в [населено място], област Д., С., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, кант. 260, чрез адв. М. Т. от САК, Решение № 10030 от 24.09.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, **в частта**, с която му е отказано предоставяне на хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3, вр. чл. 75, ал.1, т. 4 от ЗУБ.

ВРЪЩА делото като преписка **в тази част** на компетентния орган при ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила с молба рег. № УП-6474 от 06.06.2024 г. при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: